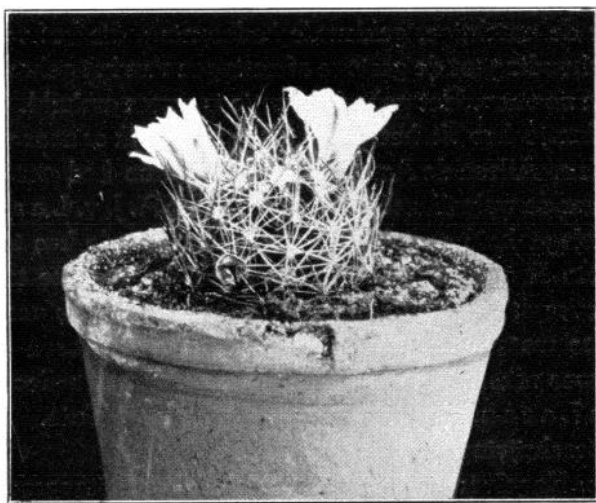

Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan: G. D. DUURSMA, Achter de Hoven 114bis, LEEWARDEN.	Redactie: G. D. DUURSMA. J. M. VAN DEN HOUTEN.	Alle correspondentie te richten a.h. <i>voord.</i> Secretariaat Adres: Mej. J. J. F. v. D. THOORN, Amalia van Solmsstraat 80, DEN HAAG.
	Girorekening No. 133550 - HEESCH bij Oss.	
Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, <i>Voorzitter</i> , Hilversum, van Ostadelaan 23; P. C. VAN ROMUNDE, <i>Penningmeester</i> , Heesch bij Oss; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 30;.		

MAMILLARIA VIREECKII. Höd. 1927

Evenals er onder de Echinocacteen een groep miniatuurplanten is, zoo vinden we die pygmeeachtige vorm ook onder de Mamillaria's. Om er eenige te noemen: Mamill. pusilla P. D. C. Mamill. Herrerae

Plantje uit mijn verzameling

Werderm. Mamill. Schiedeana Ehr. Mamill. micromeris Eng. Mamill. pilispina Purp. enz. Tot deze groep zou ik ook Mamillaria Vitreckii Böd. willen rekenen. Eenige jaren geleden heb ik me deze Mam. aangeschaft en nu dit jaar ongeveer half Februari zag ik er

bloemknop aanleg in. Ik werd toen natuurlijk wat nieuwsgieriger en trachtte een en ander van haar te weten te komen, bijv. hoe haar bloem er toch wel uit mocht zien. Dat was echter nog niet zoo heel eenvoudig. Een nadeel was dat ze nog zoo betrekkelijk kort geleden gevonden was door Bödeker, n.l. in 1927. Aan den anderen kant had dit natuurlijk het groote voordeel, dat ik niet behoefde te zoeken in boeken, die vóór dien tijd uitgekomen waren. In het boek: „Onze Cactussen” door G. D. D u u r s m a was niets te vinden. Evenmin in het voor eenige jaren uitgegeven werk: „Neue Kakteen” door C u r t B a c k e b e r g. In het *Cactus-Verkade-Album* geschreven door A. J. v. L a r e n, miste ik haar ook en in de verschillende jaargangen van ons Maandblad „Succulenta”, heb ik ook tevergeefs gezocht naar eenige beschrijving van dit toch zoo aardige plantje. Maar eindelijk heb ik toch iets over haar gevonden, n.l. in het boek van Alwin Berger „Kakteen”. Heel stiefmoederlijk waren daar in telegramstijl eenige regels aan haar besteed. Aangezien dit echter zoo onvolledig is, wilde ik U hierbij het een en ander mededeelen, want dit miniatuurplantje is werkelijk de moeite waard, goed aangezien te worden. Het zich aanschaffen komt dan vanzelf. Zonder dat het zich met bloemen getooid heeft, is het al bijzonder mooi door de prachtige, gekleurde bedoorning, die het vertoont en die, in verhouding tot de geringe afmetingen van het geheele plantje,orsch is te noemen. Het geheele plantje is ermee omhuld, (Zie Foto I.) Als plantje heb ik het bij liefhebbers, die ik er naar vroeg, niet aangetroffen. Alleen de Amsterdamsche Hortus had eenige exemplaren. Door de welwillendheid van den Heer A. J. v. L a r e n, werd ik in de gelegenheid gesteld, die verzameling in de kas te fotografeeren. Foto II geeft U het resultaat van die opname te zien. Al pratende over die mooie exemplaren hoorde ik tevens van hem dat het plantjes waren, die in den Hortus uit zaad waren gekweekt. Het zaad was afkomstig van den Heer B a u m, een collega van den Heer v a n L a r e n, aan een Duitsche Botanische Tuin.

Nu de beschrijving van het dwergcactusje.

Lichaam: Kogelvormig, soms iets in de lengte uitgegroeid, enkelvoudig. Aan den top iets ingezonken. Lengte 3 c.M., breedte 3,5 c.M. Lichaam geheel in de bedoorning verscholen.¹⁾

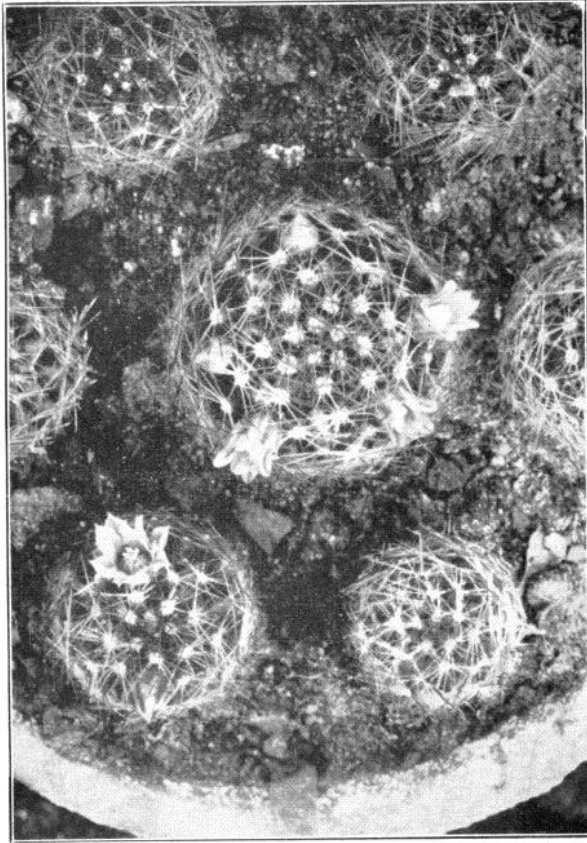
Tepels: Deze zijn donker glanzend-groen van kleur. Aan den top iets lichter. Ze hebben een mooie slanke iets conische vorm.

¹⁾ Een in mijn bezit zijnde import is aanmerkelijk grooter, n.l. 7 c.M. hoog, 5½ c.M. breed. G. D. D.

Oksels: Deze zijn met weinig wolpluis bezet waartusschen enkele witte borstelachtige haren ontspringen.

Doornkussen: Dit is cirkelvormig en is dicht met wolharen bezet. Het zit iets onder den top der tepels. De doornkussens der oudere tepels zijn naakt.

Randdoorns: Het aantal varieert van 9 tot 12. Die, welke naar boven gericht zijn, zijn het sterkst ontwikkeld. Naar links en naar

Mamillaria Viereckii in de kas der Amsterdamsche Hortus.

rechts nemen ze in grootte af. De lengte ervan wisselt van 12 m.M. tot 8 m.M. Ze zijn honinggeel gekleurd aan den spits en verlopen naar onderen toe tot wit. De uivormig verdikte voet is oranjegeel. Hij de oudere is deze mooie kleur verloren gegaan en heeft plaats gemaakt voor een vaalgrijze. Die welke naar beneden gericht zijn.

zijn borstelachtig en wit van kleur. Ze zijn veel korter dan de gele. Doordat het doornkussen iets onder den top is gelegen, wijzen alle randdoorns van het lichaam af, zoodat het geheele plantje achter doorns schuil gaat. De randdoorns der oudere tepels verliezen hun helder mooie gele kleur. In plaats daarvan komt een grauwgrijze tint.

Middendoorns: Deze zijn ook al wisselend in aantal. Sommige planten vertoonen er twee, andere hebben slechts één en nog andere missen ze geheel. Kleur is ook honinggeel. maar donkerder dan de randdoorns. Als er twee zijn staat er een naar boven gericht. de andere naar beneden. De onderste is beduidend korter en minder forsch aan de bovenste.

Bloem: De bloemknop is in den beginne aan den top cacaobruin. naar de basis toe lichter verlopend. Tegen den tijd dat de knop volgroeid is. is het juist andersom. Dan is de knop onderaan het donkerst en bovenaan heel licht. Op het midden van de bloemblad-schijf is echter een donkergekleurde rugstreep overgebleven. Als de bloem zich geopend heeft, is die roomgeel van kleur, in de keel groenachtig aangelopen. Totaal lengte der bloem 14-16 m.M. breedte 14 m.M. Bloem bestaat uit 16 bloemblaadjes, welke vooral aan het basale einde van fijne franje zijn voorzien. De bloemen staan in een krans aan den top der plant. Dit in tegenstelling met hetgeen *Alwin Berger*, van haar zegt n.l. dat de bloemen alleenstaand zijn. (Zie Foto II, middelste plant). Bedoeld zou door hem nog kunnen zijn, dat iedere bloem alleen staat in een oksel. maar ook dit is niet het geval. In meerdere oksels heb ik twee bloemknoppen kunnen vinden.

Helmdraden: Deze zijn bijzonder groot in aantal. In de bloem, die ik los geprepareerd heb, waren er 112 aanwezig. De kleur is zuiver wit. Lengte 4 m.M. Ze zijn alle naar den stijl toegebogen.

Helmknoppen: barnsteengeel.

Vruchtbeginsel: kaal.

Stijl: lichtgeel 8 m.M. lang 0.4 m.M. diameter.

Stempels: lichtgeel meestal 4 in getal, soms echter ook 6 in aantal.

Vrucht: onbekend.

Zaad: onbekend.

Inheemsch: Mexico.

Grond: liefst met een beetje extra kalk.

Zon: Tegen al te felle middagzon te beschermen.

A'dam Juni '34.

G. M.

HET GESLACHT LITHOPS.

Het zaaien.

DC zaden. Onder de zaden van deze plantengroep vinden we diverse afmetingen. Sommige zaden, zooals van *Lithops Vanzijlii* zijn klein als die van *Dinteranthus microspermus*, anderen zooals die van *Lithops Fergusonii* hebben een afmeting als dit van de welgekende cactus *Gymnocalycium denudatum*. Over het algemeen kiemen de kleinste zaden het moeilijkst, de zaden b.v. van bovengenoemde *Lithops Vanzijlii* zijn berucht, vanwege hun slechte kiembaarheid. De kleinste zaden strooien we met een theelepeltje uit. Waar meerdere zaden bij elkaar komen te liggen, verspreiden we die met een pincet of fijn penseel. Dergelijke zaden worden niet met aarde bedekt. Bij de grootere zaadsoorten gaat het strooien gemakkelijker, omdat ze beter zichtbaar zijn. Deze zaden kunnen met een dun laagje aarde bedekt worden, noodzakelijk is het niet. Het is altijd wenschelijk, indien men daarvoor den tijd heeft, de navel (hilum) van het zaadje in de aarde te drukken. Het allebeste is, de zaden een schuinen stand te geven.

Voor het zaaien dienen de zaden gewasschen te zijn. Dat doen we om de restjes van de funiculus (navelstreng) zoo goed mogelijk te verwijderen. Blijven deze resten zitten, dan kunnen ze in de vochtige zaaiaarde aanleiding tot rotting geven, wat het optreden van „Fadenpilz” in de hand werkt. Bovendien zijn vele zaadsoorten meestal besmet. Daarom is het wasschen goed.

Zaaiaarde. Wanneer we in het voorjaar de bladaarde onder een loupe bekijken, dan zien we meestal een beduidend aantal kleine roodachtige diertjes, die bij aanraking wegspringen. Ook nog een andere springer, wit en slank van lijf. Beide diersoorten zijn verdelgers van ons zaad. Ze voeden zich er mede. Daarom moet de aarde steriel gemaakt worden. Dat doen we door de aarde te stoomen, dus niet te branden.

Vochtige bladaarde zetten we in een ijzeren pan op het gasstel, we roeren de aarde voortdurend om. Wanneer de aarde zoo warm is, dat ze met de bovenkant van de hand niet meer is aan te raken, dan is al wat leeft, gedood. Ook de meeste bacteriën, zoowel de goede als de slechte. Dat de goede bacteriën gedood zijn, is zoo erg niet, de zaaiaarde dient alleen maar als tijdelijke verblijfplaats. Ik geef in overweging dit stoomen omstreeks November te doen, de aarde kan dan in de wintermaanden verder doorvriezen. Deze zaai-

aarde dient altijd gezeefd te zijn, bij voorkeur zoo klein mogelijk. Het rivierzand, een grof soort zand, waarmede we de zaaiaarde mengen, in ten verhouding van 2 op 1 (dus één deel zand) wordt voor het gebruik gewasschen en gedroogd. Fijn zand of duinzand is niet geschikt, omdat dit zand de aarde spoedig dichtslaat. Ik geloof dat een minder hoeveelheid zand misschien wel wenschelijk is. Het voornaamste bestanddeel van zand is n.l. kiezelzuur (SiO_2) wat allicht het yroen worden van de zaaiaarde bevordert, vooral wanneer dit niet gewasschen is. Zaaïen doen we zoo mogelijk in vlakke poreuze schalen. Wanneer de zaden uitgestrooid zijn, bevochtigen we de aarde door de zaaipan in een schotel te plaatsen,

Lithops bellai

Foto De Laet.

en daarin warm water te gieten (+ 50° C.). Het water laten we optrekken tot de oppervlakte van de aarde goed vochtig is. Daarna gaat er een glasplaat over heen.

Wanneer de zon op de glasplaat valt, dan afschermen met een stuk papier. De aanhangende druppels aan de binnenzijde van de glasplaat zoo nu en dan wegnemen. Wanneer deze druppels op de aarde vallen, bevorderen ze de algengroei.

Tijdens het kiemproces mag de aarde nooit droog worden, ook

niet gedurende korten tijd, omdat dan de kiemen afsterven. Zoodra een gedeelte der zaden is gekiemd, geven we wat lucht door de glasplaat te verschuiven. Bij het kiemen zien we al spoedig kleine haarworteltjes aan de kiemplantjes verschijnen. dit de eerste dagen dienst doen voor voedselopname. Deze fijne haarworteltjes sterven later af. waarna het toekomstige wortelgestel zich begint te ontwikkelen.

Zaaitijd. De meest geschikte zaaitijd is ongeveer 1 Maart.

Zij. die over een verwarmde kas beschikken, kunnen reeds in Februari zaaien. Men heeft dan nog ruim $1\frac{1}{2}$ maand speling voor de algengroei (het groen worden der aarde) begint. Ik zaai altijd in de huiskamer, overdag de zaaipannen voor het venster, 's avonds achter de kachel. De temperatuur variëert per etmaal 200 tusschen 50 en 68° Fht. Van groen worden der aarde heb ik niet veel last. Velen sukkelen met „Fadenpilz“, een draadzwam, die gepaard gaat met glansverschijningen. Zoodra een plantje is aangetast, verspreiden zich glansdraden naar de andere plantjes. Het verloop is altijd doodelijk. Het aangetaste plantje en de omgeving direct wegnemen. Oogenschijnlijk gezonde plantjes in de nabijheid zijn meestal ook reeds aangetast. Het afsterven van zoo'n plantje geschiedt binnen enkele uren. Geen chemische middelen gebruiken, die duur en slecht zijn. Zaaipan eenige uren in de volle zon zonder glasplaat, dus buiten. Het middel is radikaal en goed.

Hierboven schreef ik voor een geschikte zaaitijd ongeveer 1 Maart.

In de laatste jaren zaai ik altijd met opkomende maan, dus in het 1e kwartier. Een tijdlang heb ik gedacht hiermede een nieuwigheid gevonden te hebben. Doch nadien bleek me dat de landman in Z. Amerika zijn granen reeds meerdere jaren zaait twee dagen voor volle maan, dat een hepaalde houtsoort in Centraal Afrika alleen gekapt wordt bij opkomende maan, omdat de sapcirculatie dan het beste is en het hout het meest geschikt om bewerkt te worden. Ook in Duitschland heeft men ervaring in dien zin, wat zaaien betreft. opgedaan, terwijl in Engeland kort geleden een drukwerk verscheen over „de invloed van maan- en planetenstralen op metaaloplossingen“. Ik geloof dan ook niet misgetast te hebben.

Verспенen. Het eerste verplanten doe ik altijd als de plantjes $2\frac{1}{2}$ à 3 weken oud zijn. Daarna nog eenige malen in het zomerseizoen. Na ongeveer half Augustus wordt niet meer verspeend. De jonge zaailingen altijd binnen zekere grenzen zoo dicht mogelijk bij elkaar plaatsen, zonder dat ze elkaar hinderen. Dit bevordert de groei

aanmerkelijk. (Onderlinge mitogenetische straling van het levende weefsel.) *) Nog steeds worden de verplante zaailingen matig vochtig gehouden, totdat het eerste toekomstige bladpaar gaat verschijnen. De behandeling is dan verder als die van een volwassen Lithops.

Kiemkracht. Een Lithopszaaddoos is rijp omstreeks Mei, op onze breedte. Enkele, die vroeger bloeien, zoals *L. pseudo truncatella*, *Lithops rugosa* en *Lithops alpina*, rijpen wat vroeger. Een rijpe zaaddoos moet altijd aan den buitenkant van het nieuw gevormde bladpaar zitten. Niet alleen de zaaddoos, doch ook de bloembuis moet bij volkomen rijpheid van het zaad een stroogelc kleur hebben. Zoo'n zaaddoos knippen we nu van de bloemsteel af. Wanneer we de zaaddoos bekijken, dan blijkt, dat ze uit eenige vakken bestaat, die elk door een deksel zijn afgesloten. Deze bevatten een stel hygroscopische lijsten. Doen we nu zoo'n zaaddoos in een kopje met lauwwater, dan zwellen die hygroscopische lijsten op, de deksels openen zich en we zien de zaden voor ons liggen. Zoo geschiedt het ook in de natuur, als het regent en de zaaddoos door de slapheid van de verdorde bloemsteel met zijn opening op de aarde ligt. Om volledig door te rijpen, hebben Lithops zaden, na gewasschen en gedroogd te zijn, een rusttijd van minstens 3 maanden noodig. Men zou dus ongeveer half Augustus kunnen zaaien. We doen dat liever niet met het oog op de komende winter. Deze zaden, in het daarop volgende voorjaar uitgezaaid, geven in doorsnede een kiemkans van 100 %. Dit getal is niet overdreven.

F. SWUSTE.

*) *Mitogenetische stralen.* Zeer waarschijnlijk behooren ze tot de ultra-violette stralen, omdat ze niet door glas gaan en wel door kwarts.

Deze stralen met een oneindig kleine golflengte, bevorderen de kerndeeling in de weefsels, waarom ze dan ook mitogenetische stralen genoemd worden. Het is dus de straling van het levende weefsel. Men gaat hierbij uit van de onderstelling, dat alles wat leeft, straalt. Reeds jaren weet men dat als bijv. zaailingen van planten dicht bij elkaar staan, dit de groei bevordert. Het hoe en waarom wist men niet. Meer dan tien jaren geleden nam een Russisch geleerde, ALEXANDER GURWITSCH te Leningrad proeven met twee uiwortels. We weten, dat aan elke celdeeling een deeling van de celkern voorafgaat. Deze kerndeelingen noemen we mitosen

(mito klein). Hij plaatste nu eenigen tijd een andere uiwortel zeer dicht bij een bepaalde plaats van de eerste uiwortel en zag nu dat de celdeeling op deze beide plaatsen naar verhouding veel sterker toenam dan op andere plaatsen. Deze proef gaf hetzelfde resultaat als de wortels door buisjes van kwarts van elkaar werden geïsoleerd.

Met buisjes van gewoon glas mislukte de proef en daarin vond men de aanwijzing dat deze stralen tot de ultraviolette gerekend moesten worden. Verdere proeven wezen uit, dat de weefsels niet van denzelfden aard behoeven te zijn. Er is nog heel wat over deze stralen te zeggen, maar we zullen het er hierbij laten, omdat alle verschijnselen, die zich voor doen bij chemische omzettingen, bij de bloedcirculatie van mensch en dier, bij zicklijke aandoeningen, zooals kanker, nog niet zijn te overzien.

HOE BEHANDEL IK MIJN PHYLLO'S?

In het Juninummer van dit jaar trof mij de volgende zin: „'t Is wel eigenaardig, maar de Phyllocactussen schijnen in de gewone huiskamer beter te willen bloeien dan in de warme kas". Daar ik een twintigtal verschillende Phyllocactussen bezit, gekweekt van stek of uit zelfgewonnen zaad en ik niet te klagen heb over hun groei en bloei, wil ik eens vertellen op welke wijze ik deze planten behandel.

U moet niet denken, dat ik ga beweren, dat mijn manier de beste is. zelfs niet dat het de goede is: ik wil alleen spreken over mijn methode en de resultaten, die ik bereik.

Toen ik pas een verwarmd kasje had, beschikten de Phyllo's daar over een flinke ruimte. doch langzaam maar zeker zijn de bolcactussen voortgedrongen en hebben de Epiphyllums, zooals men ze eigenlijk noemen moet, verjaagd tot in de uiterste hoeken van de kas om hen ten slotte geheel te verdrijven. Phyllo's. worden voor een kleine kas meestal veel te snel groot. Nu kan men hen heel krap houden en jaar in jaar uit in denzelfden pot laten staan, ze krijgen dan ook wel enkele bloemen, doch echt mooi groeien en rijk bloeien doen ze daarbij nooit, zoodat ik deze behandeling niet aanbevelen kan. Ook is een succulentenkas voor bladcactussen des zomers meestal te droog en te zonnig en des winters steeds iets te koud. In de wintermaanden komt de thermometer in mijn kasje, wanneer de zon niet schijnt, niet hooger dan 10° C. en staat des nachts dik-

wijls lager dan 5 C., een temperatuur, die voor Epiphyllums steeds 5 te laag is. Ik breng daarom mijn Dhylo's des winters in huis en plaats hen wegens het groote aantal in een kamer waar wel, doch ook in een vertrek. waar nooit gestookt wordt.

Witte Phyllo Collectie Geerts.

Photo J. B. Lindeyer.

Vershil in bloei heeft dat niet tengevolge. De planten staan op het Zuid-Westen, zoo dicht mogelijk bij het venster; schijnt de zon, dan kunnen ze daar volop van genieten. Gordijnen vormen geen hinderpaal, ik houd n 1. meer van planten dan van gordijnen.

Zoo laat mogelijk, dus op het eind van October, komen de Phyl-

lo's in huis. Tot Januari geef ik geen water, de aarde is altijd door en door nat, als de planten binnen gebracht worden. want gedurende de maanden September en October hebben ze menig regenbuitje meegemaakt. In Januari ontdek ik meestal al eenige exemplaren, die een begin van knopvorming vertoonen. Een lange rusttijd hebben deze planten niet noodig, daarom is het niet goed hen langer dan tot Januari droog te houden. Wordt het wat later in het jaar en beginnen de knoppen volop te voorschijn te komen, dan tracteer ik mijn planten enkele malen op slappen gier of op den een of anderen modernen kunstmest, welken ik in de advcrtentieruhrick van Succulenta heb aangetroffen.

Zoodra de ijsheiligen den aftocht hebben geblazen, dat is dus half Mei, gaan de planten weer naar buiten. Om den overgang niet te sterk te maken en ons aan het sterkere licht te wennen. staan ze eerst een poos beschaduwd, daarna worden ze gezet in een groote ondiepe kist. gevuld met turfmoil, die ik geplaatst heb boven op een schuurtje. Ze staan daar hoog en droog, doch vooral droog. Ik heb n l opgemerkt. gedurende de jaren, dat ik de Phyllo's in den tuin een plaats gaf, dat de planten daar in Augustus. September en October veel te nat staan. De grond droogt in deze maanden niet meer op, tenzij men in de duinen of op de Hooge Veluwe woont: in de klei of veenstreken van ons land blijft de grond steeds nat. Deze maandenlange natte standplaats veroorzaakt leelijke bruine vlekken, vooral op de jonge takken. Nu de planten in dien goed gedraineerden hak staan en ook in het najaar eens flink droog kunnen worden, komen die vlekken niet meer voor. Ze staan op dat schuurtje van 's ochtends vroeg tot ongeveer twee of drie uur in de zon en ook lichter dan tusschen de muren van een stadstuintje, terwijl de slakken hen niet vinden kunnen en dus geen verwoestingen aanrichten.

Voordat ze hun verheven standplaats innemen. krijgen de planten, waarvan de pot te klein is geworden een ruimere woning. Ik gebruik voor het verpotten mijn cactusaarde, welke bestaat uit drie deelen gezeefden bladgrond, twee deelen scherp zand en samen een deel kalk, klei en houtskool. waaraan ik een flinke portie ongezeefden bladgrond of eigengemaakten compost (tuinafval met mest) heb toegevoegd.

Gedurende den zomer geef ik een of tweemaal vloeimest. Het zou geen kwaad kunnen wat vaker te gieren. doch daar de planten niet zoo gemakkelijk te bereiken zijn, ga ik daar niet toe over. Volgens

het hoekje moet gier eruit zien als slappe koffie: ik geef een enkelen keer cafénoir en denk, dat dit op 't zelfde neerkomt.

Gieten doe ik in den zomer nooit, dat laat ik aan de natuur over.

En nu de resultaten. welke ieder jaar voor iederen belangstellenden van het einde Maart tot het begin van Juni te zien zijn in de Amalia van Solmsstraat te 's-Gravenhage. „waer den bloeienden Cactus uithanght”. Mijn Phyllo's groeien als kool en maken prachtige zware takken, soms wel 80 of 90 c.M. lang.

De takken zijn zéér sterk, zoodat ze zelden aangebonden behoeven te worden: ze staan uit eigen kracht fier overeind.

Rose Phyllo

Photo A. Jarman.

De kleur is mooi donkergroen: in tegenstelling met Phyllo's die in een kas gekweekt. vaak bruine takken hebben, vormen Phyllo's die lang buiten gestaan hebben ook in den winter een mooie kamer-versiering. Bloeien doen ze heel rijk. Ik heb allerlei soorten. De gewone roode zoogenaamde Ackermannii brengt jaarlijks wel 40 of 50 bloemen voort. Ze komen na elkaar tot bloei, zoodat de plant lang een feestelijk aanzien heeft. Een zéér grootbloemige enkelvoudige oranje-roode had dit jaar 10 bloemen van ongeveer 15 c.m. middellijn. Ook de teedere soorten, zooals de sterkrickende witte.

waar veel nachtcactusbloed inzit of de bekende kruising met de paarsroode *Cereus speciosus* bloemen, schijnen met mijn behandeling zeer tevreden te zijn. Een witbloeiende hybride maakte dit jaar 14 knoppen, waarvan er 12 tot wasdom kwamen. Het is een betrekkelijk kleine plant, men zag meer bloem dan tak. De photo werd door deze bloemen rijkdom onrustig en onduidelijk, daarom ziet u hierbij een geleende photo van dezelfde soort, waarbij maar enkele bloemen gekiekt zijn. Beter slaagde de photo van een rose varieteit met bloemen, die aan rozen doen denken.

Een nadeel van het kweken voor het raam van een kamer is, dat de bloemen naar de straat gekeerd zijn, zoodat de voorbijganger er meer van geniet dan de eigenaar.

Toch behoeft men niet bang te zijn de planten, wanneer de bloei begonnen is, te verzetten. Als de bloemknoppen eenmaal aan het doorgroeien zijn, kan men de plant gerust een andere standplaats geven. De ondervinding heeft mij dat geleerd, in tegenstelling met hetgeen meestal beweerd wordt. Er vallen hij Phyllo's altijd wel enkele knoppen af, doch het verplaatsen heeft daaraan geen schuld. Ook behoeft men de planten, die na half Mei nog knoppen hebben, niet in huis te houden, de knoppen groeien buiten uitstekend verder. De witbloeiende Phyllo, waarbij de bloemen dicht bij den grond aan den stengel zitten, hlocit buiten zelfs beter dan binnen. Daar deze plant laat, d.w.z. in Juni bloeit, geloof ik, dat het in de kamer dan al te droog en te warm is.

Een voordeel van mijn behandeling is, dat men zonder kas en zonder tuin op een halcon of op een plat Phyllo's kan kweken, die mooier groeien en beter bloeien, dan planten, die in een cactuskas worden verzorgd, terwijl men langer dan vijf maanden van het jaar niet naar de planten behoeft om te zien, iets wat bij het moderne drukke leven een „groot" voordeel te noemen is.

J. J. E. v. d. Th.

HET LEEKENHOEKJE.

Correspondentie, op deze rubriek betrekking hebbende, te zenden aan: van Ostadelaan 23, Hilversum.

Het spreekt haast vanzelf, dat wij weinig klachten van onze leden krijgen; met zulk weer moeten onze planten wel groeien, alleen dienen wij goed toe te zien of onze planten soms bezocht worden door roode spin, want voor deze vijanden is het ook bij uitstek pracht

weer. Bestrijdingsmiddelen behoeven wij U zeker niet **aan** de hand te doen. raadpleegt U de advertenties maar. Wij bevinden ons nog het beste bij „Volk“, niettegenstaande de beweringen dat het niet afdoende helpt. Deze klachten komen in den regel van hen die zich niet houden aan de gebruiksaanwijzingen. U kent verder het parool: „Zorgen voor frissche lucht“ en voorkomen dat het tocht.

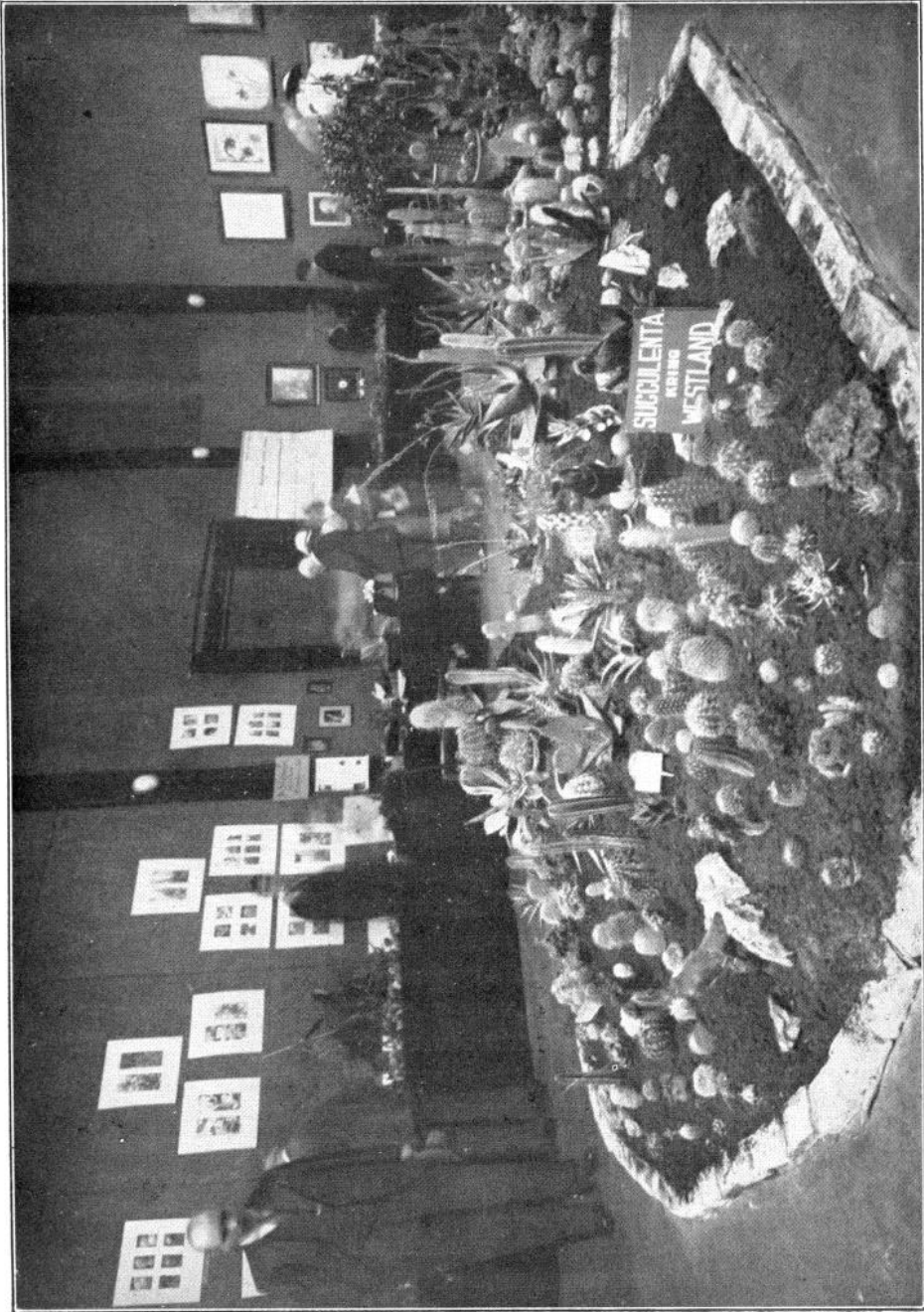
De verzamelingen van vacatiegangers hebben met de temperatuur, die wij thans hebben, het meest te lijden. De verzorgers van onze planten, gedurende onze afwezigheid, weten de eischen niet en kunnen er niet bij blijven zitten, daarom is het gewenscht te zorgen voor beschutting en vooral het besproeien der planten te verbieden. Laat men maar water geven op **de** potten, dit is beter dan de planten door verbranden te vernielen.

Even willen wij terugkomen op de mededeeling voorkomende in 't vervolg van de Haagsche tentoonstelling (zie bldz. 107), waarin staat dat een bezoeker zich niet kan voorstellen, dat het tentoongestelde door liefhebbers is gekweekt.

Waarom wordt daaraan getwijfeld. Het is toch vanzelfsprekend dat een particulier zich dikwijls beter kan installeren dan een kweeker, hetgeen een groot voordeel is, maar het grootste voordeel is, dat een particulier meer tijd beschikbaar heeft om de planten stuk voor stuk te behandelen. Een kweeker heeft geen tijd om te wachten op alle dingen, die komen, hij moet de planten snel vooruit zien gaan, dat is de handel: een particulier heeft meer geduld, forceert den groei niet, waardoor hij geniet van den juisten vorm en een rijken bloei.

Zij, die niet over de noodige ruimte en middelen beschikken, zien er meestal van af om succulenten uit zaad te kweeken. En waarom? De Heer **H a r d e r s** te den Haag doet ons een zeer gemakkelijke, goedkope en succesvolle methode aan de hand. Neem een schoteltje, een potje en een drinkglas. Plaats het **potje** met 2 à 3 zaden op het schoteltje, het glas eroverheen en de zaak is in orde. Voordeelen: 1°, men kan van onder water geven; 2°, men kan zoo noodig de lucht ververschen; 3°, de atmosfeer blijft, zoolang er slechts zeer weinig water op het schoteltje blijft staan, steeds gespannen.

Genoemd lid maakt ons tevens attent op etiketten, zooals die door wijlen ons geacht lid **O v e r s l u y s** werden gebruikt. *Doorschijnend* celluloid te beschrijven met een oplossing van nigrosine in 70 à 80 % azijnzuur. Het voordeel is, dat ze niet storend zijn in een collectie en na 5-jarig gebruik nog duidelijk leesbaar zijn.

Inzending Kring „Westland“ op de Haagse Tentoonstelling.

Het had de aandacht van één onzer leden getrokken, dat de afbeeldingen in het Juni-nummer ons interieurs van kassen te zien geven, waaruit blijkt, dat de meeste kasbezitters de planten in de potten laten staan en niet in den vrijen grond in de tabletten uitsplanten. Hij had pas een kas en nu alle planten in den vollen grond geplaatst.

Het plaatsen van onze planten in den vollen grond, heeft zijn vóór en zijn tegen, doch „het vóór” weegt niet op tegen „het tegen”. Laten wij U op den voorgrond zeggen, dat het plaatsen der planten in den vollen grond er toe bijdraagt dat men de planten veel aardiger kan groepeeren. Zooals hedeeld lid reeds zelf had onderzonden, ontwikkelen de planten zich beter, ja te best soms, want ze hebben betrekkelijk een onbeperkt terrein om voedsel te zoeken met het gevolg, dat zij een sterk wortelgestel krijgen.

Onze planten zijn echter een dergelijke luxe niet gewend en kunnen op den duur dit weelde niet verdragen. Zij zijn gewend armoede te lijden, dit is natuurlijk betrekkelijk, het moet geen honger worden, hetgeen invloed heeft op den bloei.

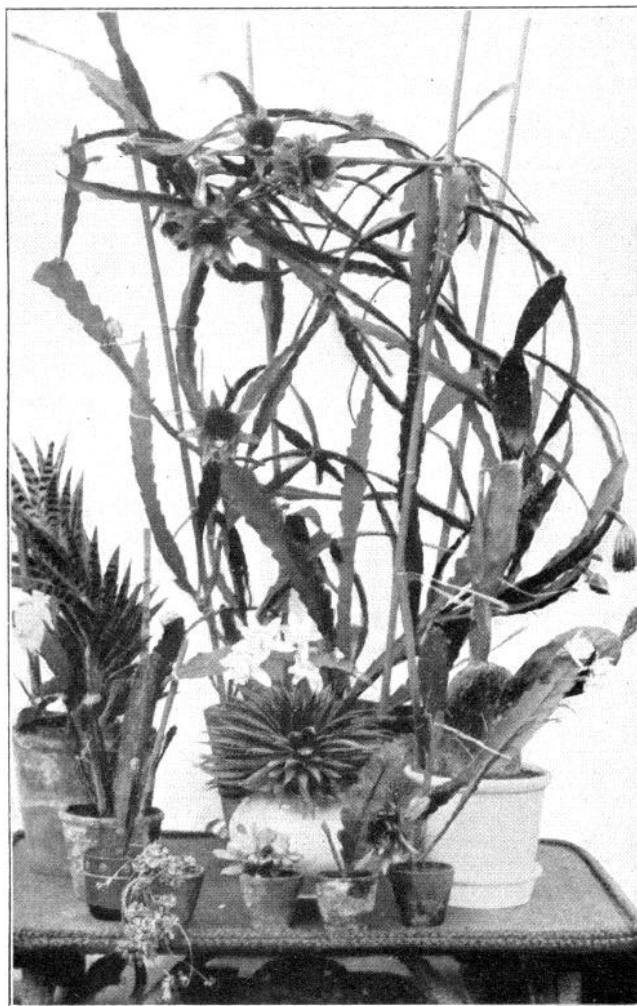
Gij zult ervaren, dat er planten bij zijn, zooals Aloe's en Opuntia's, die de wortels door het geheele tablet werken. Moet hij nu zoo'n plant om één of anderen reden uit het tablet halen, dan werkt hij alle planten, die boven het wortelgestel staan, los. Staan de planten wortelvast dan is het hem niet mogelijk een plant, die besmet is met wolluis of roode spin, behoorlijk te ontsmetten, hij loopt zelfs de kans, dat een plant aan de zijde, die voor hem onzichtbaar is, aangetast is door ongedierte zonder dat hij er iets van bespeurt. Het water geven wordt ook een gevaarlijk experiment. Hij kan natuurlijk een gedeelte van zijn tablet, waar planten staan die eenigzins droog gehouden moeten worden, minder water geven, maar hij kan niet verhoeden, dat het vocht van een natter gehouden gedeelte doortrekt naar het door hem droog gehouden deel. Bemerkt hij na verloop van eenigen tijd, dat een plant, die reeds wortelvast staat, geen goede standplaats heeft b.v. te zonnig, dan moet hij haar verplaatsen. Hij heeft dan de keus om alle planten in de directe omgeving los te woelen of het wortelgestel van de te verplaatsen plant af te snijden.

Een Aloe variegata maakt heel goed stek als de plant in een kleinen pot staat, heeft ze echter gelegenheid om de wortels ver te verspreiden dan zal hij nimmer jonge planten krijgen.

In de natuur hebben de meeste onzer planten geen gelegenheid

om het wortelgestel sterk te ontwikkelen. Een gedrongen groei is voor de meeste onzer planten het mooist.

Het is direct merkbaar wanneer een plant haar wortel onder uit den pot gewerkt heeft, want direct treedt een versnelde groei in met

Collectie S. Joosen, Ossendrecht

het gevolg dat de plant een onooogelijk aanzien krijgt. Zoodra wij het bemerken, verwijderen wij het onder uit den pot groeiende gedeelte of wij geven de plant een pot één maat grooter, zoodat de

gelegenheid om zich abnormaal snel te ontwikkelen verdwenen is.

Indien de planten gedurende den zomer gelegenheid krijgen zich tot barstens toe van sappen te voorzien, dan ondervinden wij daar 's winters de narigheid van, want er is niets lastiger dan dergelijke planten door den winter te krijgen.

Wij geven in overweging de tabletten te vullen met zand en dan de planten in pot in te graven. Wij kunnen toch den pot geheel onder het zand plaatsen, zoodat er niets van te zien is.

DE VERSPREIDING DER CACTUSSEN IN VERHOUDING TOT HAAR SYSTEMATISCHE INDEELING.

Zoo noemde Prof. S c h u m a n n zijn werk, waarmede hij voor de eerste maal probeerde de betrekkingen tusschen systematische rangschikking en het voorkomen op bepaalde groeiplaatsen nader te onderzoeken. S c h u m a n n heeft daarbij de volgende beteekenisvolle woorden neergeschreven:

Evenals in mijn vroegere publicaties sta ik op het standpunt, dat men in het systeem een verregaande ontleding in geslachten zal voorstaan, terwijl ik anderzijds de meening hen toegedaan, dat men de soorten zoo mogelijk sterk moet samentrekken. Van geheel bijzonderere beteekenis wordt evenwel de ontleding der groote geslachten in minder omvangrijke voor de plantkundige aardrijkskunde. Hij het vasthouden aan het laatste gaan de fijnere details in de verspreiding der soorten volkomen verloren, het geografische veld verschijnt als een omvangrijk, ongerangschikt geheel, terwijl, rekening houdende met de nauwere omgrenzing, dit bezettingsgebied in een groot aantal ingedeelde districten vervalt, die voor de onderkenning der ontwikkeling eener familie dikwijls van gewichtige beteekenis zijn.

Prof. S c h u m a n n bewandelde naar zijn eigen woorden, deze nog niet algemeen, wyl hem overzicht en materiaal daarvoor nog niet toereikend schenen.

Eerst Dr. R o s e bewandelde den door Dr. S c h u m a n n geteekenden weg en schiep een systeem, dat een zuivere indruk van de betrekkingen tusschen de ontwikkeling der familie en haar voorkomen mogelijk maakt.

Mijn Publicaties voor Cactusstudie zullen het werk van R o s e en S c h u m a n n in de nieuwe ontdekkingen aanvullen.

Mijn naaste arbeid zal zijn in verband met mijn lange onderzoekingen op de standplaatsen, aan te toonen, hoeveel meer de zoo ingedeelde familie der Cactaeae over de geografische en klimatologische veranderingen harer groeigebieden vertellen kan. Om in dezen geest een bescheiden bijdrage tot de werken van R o s e e n S c h u m a n n te kunnen leveren. heb ik de indeeling van mijn Publicatie voor Cactusstudie naar het Amerikaansche systeem gekozen.

Moge nu de laatste eigenwillige spoedig volgen!

CURT BACKEBERG.

VAN DEN BOUWMEESTER.

Herleiding thermometerschalen.

Alhoewel 't gebruik van het tiendeelig stelsel meer en meer algemeen wordt toegepast. schijnt — in de „Succulentencultuur” — de oude verdeling „Fahrenheit” hoogtij te vieren. Daar er misschien leden zijn die slechts over een gewoon tiendeelig thermometer beschikken. is 't denkelyk niet onnuttig hieronder de overeenkomst tusschen beiden te vinden, Op een stevig carton overgenomen en nevens den tiendeeligen thermometer gehangen, kan dit menigmaal veel zoeken besparen.

<i>Fahrenh.</i>	<i>tiendeel. (Celsius)</i>	<i>Fahrenh.</i>	<i>tiendeel.</i>
↳ 19.4	— 7.	↳ 55.4	t 13.
21.2	6.	57.2	14.
23.0	5.	59.0	15.
24.8	4.	60.8	16.
26.6	3.	62.6	17.
28.4	2.	64.4	18.
30.2	— 1.	66.2	19.
32.-	0.	68.0	20.
33.8	+ 1.	69.8	21.
35.6	2.	71.6	22.
37.4	3.	73.4	23.
39.2	4.	75.2	24.
41.0	5.	77.0	25.
42.8	6.	78.8	26.
44.6	7.	80.6	27.
46.4	8.	82.4	28.

